

ALEKSI LIIMATAINEN

Varjonukketeatteri

2.–23.5.2021

Aleksi Liimatainen on suomalainen kuvataiteilija, joka asuu ja työskentelee Turussa. Hänen pääasiallinen tekniikkansa on mustavalkoinen metalligrafiikka. Liimataisen teoksissa sommittelu perustuu tumman ja vaalean kontrastille, mutta teoksissa on silti läsnä betoninharmaa todellisuus. Teokset ovat vahvassa yhteydessä grafiikan perinteeseen mutta myös mustavalkoisen julistetaiteen konventioihin. Muoto syntyy usein varjojen kautta ja ilmaisun tehokkuus on tärkeämpää kuin yksityiskohdat. Ja kun yksityiskohtia on vähän, ne vähät saavat paljon merkityksiä ja kasvavat symboleiksi.

Liimatainen ei toista manereita vaan teosten rytmi vaihtelee tavalla, joka on tuttua elokuvista ja sarjakuvista. Kerronta ei ole tasaista vaan etenee välillä kiivaasti ja pysähtyy sitten taas hetkeksi. Galleria Halmetojan näyttelyssä on esillä hyvin yhtenäinen kokonaisuus, joka koostuu kolmestatoista teoksesta.

Liikkeen ja pysähtymisen ristiriita on kiinnostava osa kuvien tarinaa. Eikä nyt ole kyse muodosta vaan sisällöstä. Teosten hahmot ja joukot ovat välillä liikkeellä kuin nykyajan vaeltajat. Välillä pysähtyneitä vailla kiirettä. Mukana on annos kulkuriromantiikkaa ja taustalla voi nähdä ajatuksen siitä, että liikkeellä ei ole kiire ja vaeltaja ehtii pysähtyä. Koko elämäntapa on ristiriidassa suorittamisen kanssa.

Teoksissa tummanpuhuvat hahmot seikkailevat ja sekoilevat laitakaupunkien joutomailla. Ratapihat ja purkutyömaat, hylätyn oloiset leikkipuistot ja iltaisin hiljentyneet koulujen pihat ovat maisema, jossa nuoret ja nuoret aikuiset kokoontuvat ja kohtaavat. Kaljaa kuluu eikä kotiintuloajoista ole enää väliä, kun kotoa on todennäköisesti jo muutettu pois. Liimataisen teoksissa on sekä yksilöitä että ryhmiä, yksilöt esitetään kuitenkin anonyymisti, osana kollektiivia. Tarkoituksena ei ole tehdä henkilökuvia vaan kuvia yhteisöstä. Luoda muotokuva kaverisuhteista, riippuvuussuhteista ja huolenpidosta ja hylkäämisestä.

Kuvien yhteisö ei ole kiiltokuva vaan todellinen ja eletty. Se ei välttämättä ole kovin monelle samaistuttava heti, mutta kun sen tarinalle antaa mahdollisuuden niin ymmärtää etteivät ne yhteisön rakenteet niin kovin erilaisia ole oli sitten kysymys keskiluokkaisesta työyhteisöstä tai joutilaista nuorista. Liimatainen osaa rakentaa teoksiin tapahtumaa ja tarinaa tavalla, joka tekee niistä miltei näyttämökuvia. Ne ovat kohtauksia eletystä elämästä, joka sekin on välillä näyteltyä.

